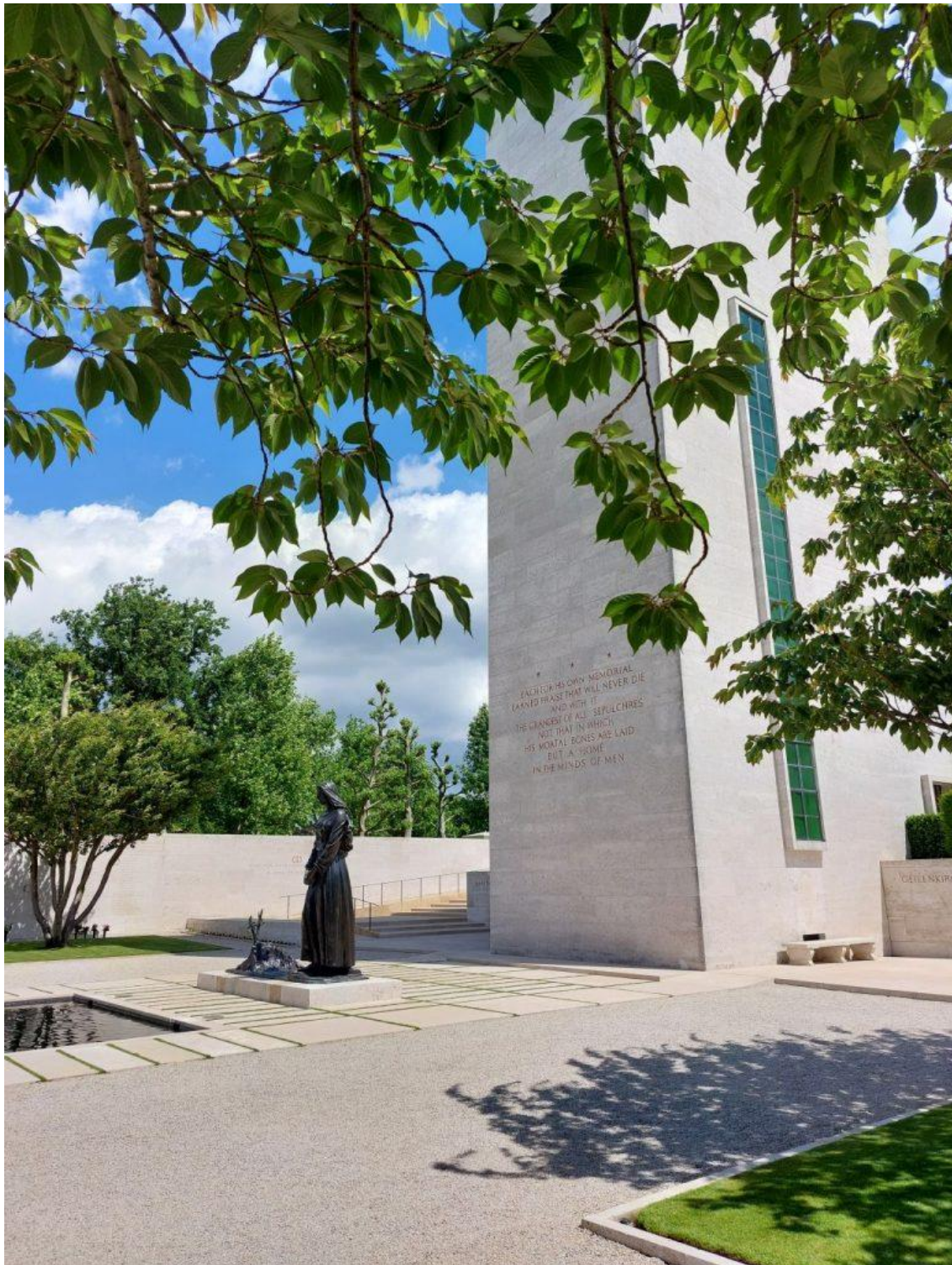

Mijn ervaringen als gids bij de Amerikaanse begraafplaats in Margraten

Samenvatting van het verhaal verteld door Trudy Beckers, aug. 2022, aan de
documentatiegroep 40-45.nl

Mijn naam is Trudy Beckers, geboren te Heer. Dit was een zelfstandig dorp, later geannexeerd door Maastricht. Momenteel woon ik in Berg en Terblijt, vaak onbekend totdat men verwijst naar de finish van de Amstel Gold Race.

Wereld Jamboree

Ik was vrij jong lid geworden van Scouting en van jeugdlid doorgroeid naar stafid en groepsbegeleider. Na eerst deelname aan kleinere internationale bijeenkomsten en trainingen, werd het de Wereld Jamboree.

Een van de jaarlijkse regiogebeurtenissen was de 'Margraten Memorialtocht'. Voor die tijden een enorme happening waaraan diverse verenigingen, individuele wandelaars en militairen deelnamen.

Het was een eerbetoon aan de gesneuvelden op het Amerikaans kerkhof, zonder feitelijk te beseffen wat het allemaal betekende. Je nam immers deel aan de wandeltocht.

Bevrijdingsdag

Rondom de nationale Bevrijdingsdag in mei of in september, de Bevrijding van Zuid-Limburg, ging ik er met mijn Scouts heen, je legde een krans en bleef enkele minuten stil.

Op enig moment werd ik door een buurtgenoot, die zich inspant om de lokale WOII geschiedenis in stand te houden, gevraagd of het niets voor mij was gids te worden 'op het Amerikaans Kerkhof'.

Op dat moment dacht ik 'wat moet je daar nu nog over vertellen anders dan dat er behalve witte kruizen en Davidssterren te zien zijn'? Dat was een misvatting, want het bleek uiteindelijk enorm leuk en interessant werk te zijn, waarin ik ontzettend veel heb geleerd, over de lokale geschiedenis, maar vooral van de mensen en hun persoonlijke verhalen.

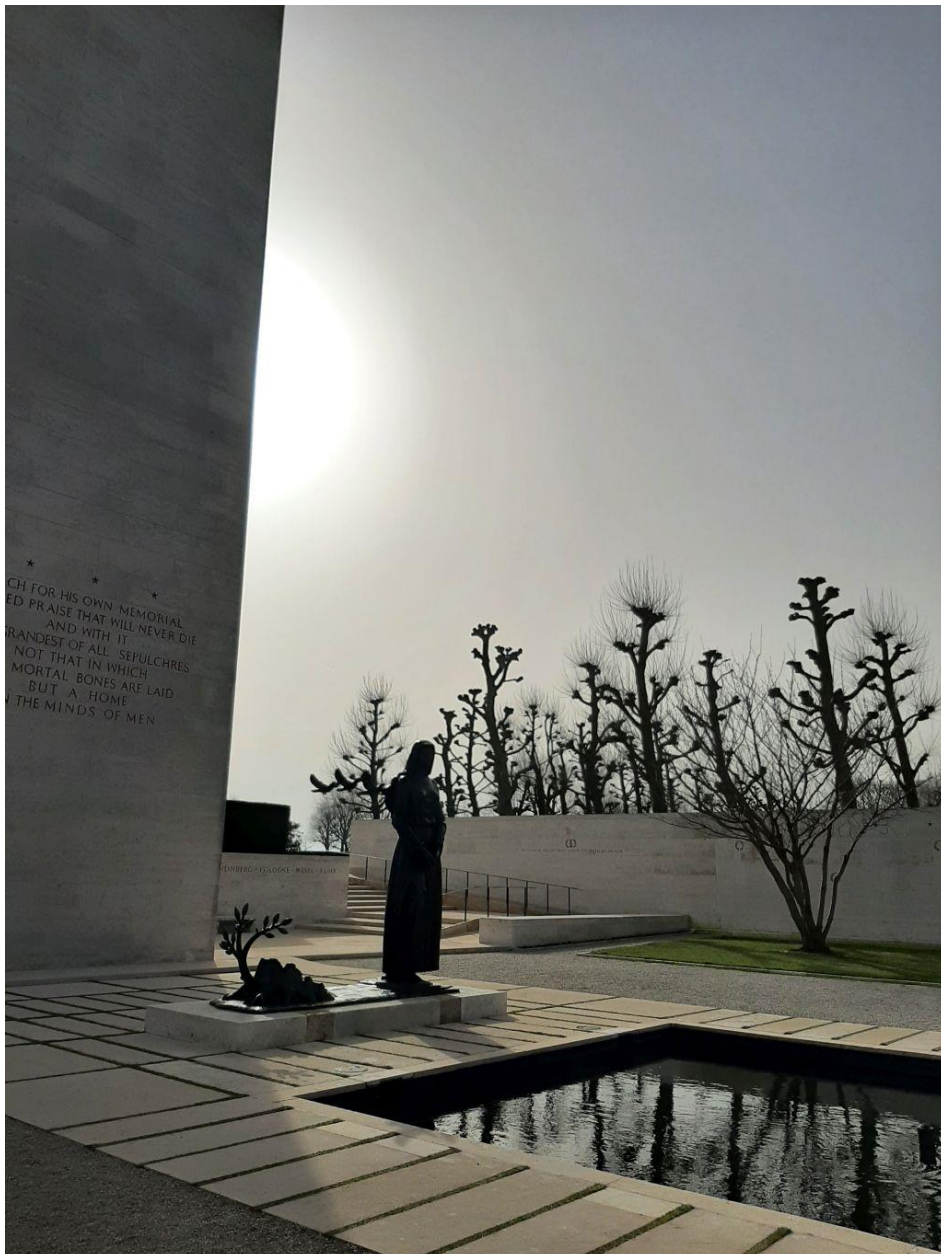
Ik zag de emoties van de mensen bij het zien van de hoeveelheid graven of een specifiek graf van een familielid. Was vaak verbaasd over de onwetendheid. Ook van mensen, waaronder docenten, die hier in de buurt wonen, waarvan je mag verwachten dat ze wat beter waren geïnformeerd.

De jeugd

En dan de jeugd, waarvan vaak gezegd wordt dat het ze niet meer interesseert, maar dat bestrijd ik. Zij toonden meestal interesse en stelde soms pittige vragen over onderwerpen over onderwerpen waar vaak volwassenen niet van op de hoogte bleken.

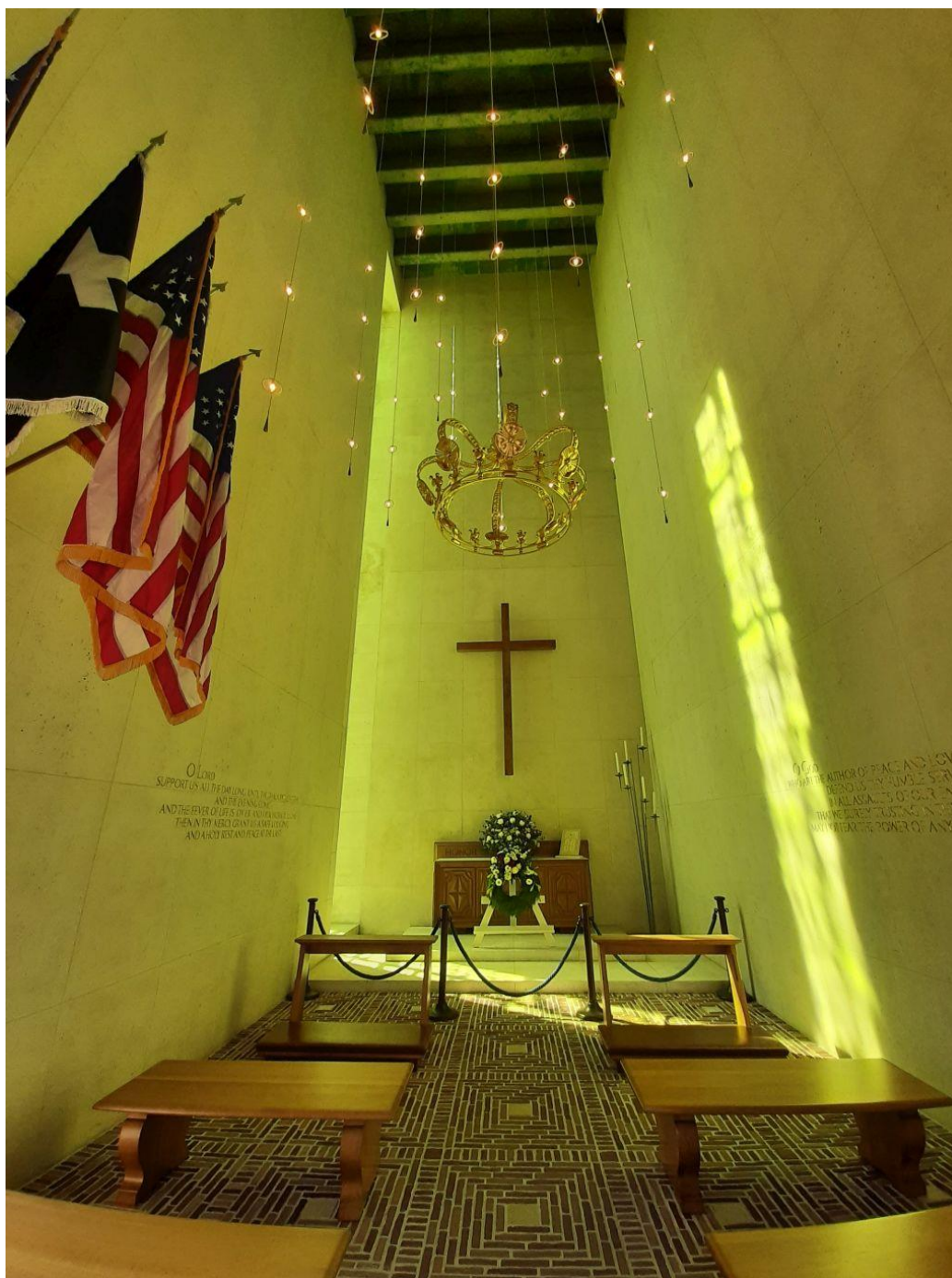
Ja, en soms ook, maar gelukkig niet zo vaak, het disrespect en sarcasme voor de mens en de geschiedenis die daar begraven ligt. Bewust negatief gedrag, zich niet kunnen voorstellen wat de aanleiding was voor de Tweede Wereldoorlog en hoe het toen moet zijn geweest.

Dankzij mijn ervaring als Scouting-groepsbegeleider en het juist inschatten van het moment, heb ik dit vaak op de goede wijze weten op te pakken en was de feedback positief. Of het nu van de begeleiding kwam of van de jeugd zelf.

Een knaap die uitdagend languit op het gras ging liggen omdat hij moe was of kauwgum achter op een kruis plakte. Je ging er dan vanuit dat de begeleiding zou ingrijpen. Deed men dat niet, dan kon ik vrij direct zijn. Echter met een corrigerende opmerking kreeg je dan vaak ook de stoerdere deelnemers in een groep in het gareel.

Als reactie op dit gedrag voelde je soms daarna een handje in jouw hand of kwam men 'toevallig' naast je lopen en kwamen er geweldige vragen en opmerkingen naar boven.

Ook vrouwen

Men had me nooit verteld dat er ook vrouwen begraven liggen en niet alleen mannen? Logisch natuurlijk, want er waren ook vrouwelijke chauffeurs en secretaresses en verpleegsters, en die kunnen ook sneuvelen!

‘Je hoorde van je opa dat men destijds op de begraafplaats ging werken omdat de Amerikanen beter betaalden en witbrood hadden...’

Je maakte met plezier een toer, vanwege de interesses van de mensen en hun vragen en verhalen. De beloning kreeg je in de vorm van de stilte die vaak viel aan het eind van een toer.

En tja, wat is er te vertellen tijdens een toer over een kerkhof met **8.301** doden lange witte muren met namen van vermisten.

Als je eenmaal aan die klus begint, dan wordt het een verslaving. Je verzamelt allerhande informatie en je ontvangt soms ook waardevolle spullen, zoals bijv. een unieke foto, als waardering voor je werk.

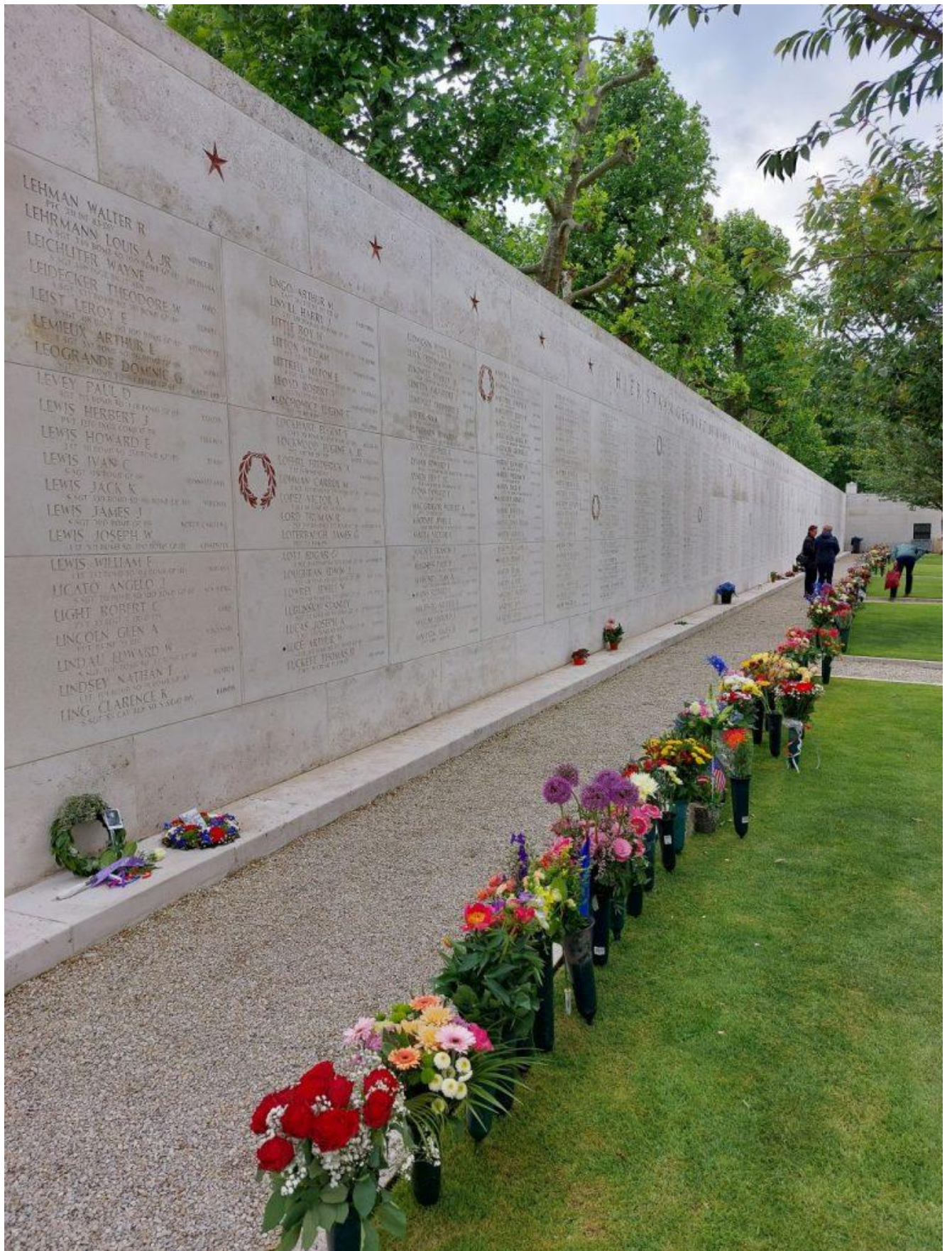
Elke uitgave, elke auteur, elke vrijwilliger, elke adoptant is belangrijk en verdient aandacht, want je doet het samen voor 1 doel: de herinnering aan hen in stand houden en doorgeven.

Dan telt met name dat stille bezoek van de adoptant die al jarenlang een bloemetje komt brengen, in weer en wind. Die je even stil ziet staan en een kruisteken ziet maken.

‘Memorialday’, het stil staan en stil zijn, de impact van zoveel bloemen en vele vlaggetjes door de Amerikaanse Scouts geplaatst. Het weerzien met de jonge en oude veteranen, het gebulder van de straaljagers in ‘Missing Man-formation’, die weer zo snel voorbij zijn. Zo veel memorabele momenten.

En het feit dat je niet even langs het kerkhof kunt rijden, maar naar binnen moet, naar ‘jouw jongens’. Dan wordt het persoonlijk en blijkt dat je er meer bij betrokken bent dan je dacht.

De muur met duizenden namen van vermisten

Ver weg van huis

Het zijn de persoonlijke verhalen die je bij blijven. Dat dit mannen en vrouwen waren, die afscheid moesten nemen van hun familie om deel te gaan nemen aan een oorlog in een voor hun geheel onbekend land, niet wetende of en [in welke staat ze zouden terugkomen](#).

Vaak weggeplukt uit dat uitgestrekte Amerika, vechtend tegen het Duitsland waar ooit hun voorouders woonden die naar Amerika waren geëmigreerd. In dorpjes en steden met onuitspreekbare namen. In een tijd zonder smartphones en internet, via welke men de familie thuis op de hoogte kon houden.

Schmidt in het Hürtgenwald

Indrukwekkend voor mij waren de rondleidingen met mensen vanuit Schmidt en andere plaatsen in het [Hürtgenwald](#), waar zo extreem is gevochten. [Waar ca. 10.000 Duitse en ca. 30.000 Amerikaanse soldaten stierven. Extreem veel voor zo'n klein gebied.]

[Waar honderden dode soldaten, elke dag, vanuit het Hürtgenwald, op een vrachtwagen, naar Margraten werden gereden, en men later aan de liters bloed op straat kon zien waar de vrachtwagen even was gestopt....].

In mijn rondleidingen sprak ik niet over 'Duitsers' maar over 'Nazi-Duitsers'. Ik probeerde onderscheid te maken en hen vooral niet als volk te veroordelen. Ik leefde immers niet in die tijd en heb niet voor hun keuzes gestaan. Van invloed zal ook zijn dat ik aan Duitse grens woon.

Hoe schuldig was je dan als Duits kind in die tijd geboren en getogen?

Ook bij hen zijn er vele slachtoffers geweest en heeft men weinig keuzes gehad. Vanwege de vrijheid van meningsuiting die ontbrak en men simpelweg een baan nodig had om de kinderen te voeden.

Amerika verloor 419.400 soldaten, Groot-Brittannië ca. 450.900, Frankrijk ca. 600.000 en Duitsland ca. 7.5 miljoen!

Witte vlaggen buiten de ramen

Over een Duits opaatje die met tranen in de ogen vertelde over zijn herinnering als ukkie, dat jarenlang de Swastika (nazi) vlag buiten moest worden gehangen. Dat bij de eerste schreden van de Geallieerden in hun straat de witte vlaggen werden buiten gehangen, als teken van vrede, wapenstilstand en overgave.

Maar dat de straat even daarna werd terugveroverd door de nazi's en zijn moeder door haar witte gevlag door een nazi's ter plekke werd doodgeschoten. En dat opaatje was toen 4 jaar oud.

Hochschulstudenten

Een rondleiding met Duitse 'Hochschulstudenten'. Je begint aan je verhaal en je bemerkt dat voor hen deze geschiedenis heel onbekend is. En dat er nog steeds niet vaak genoeg over gesproken wordt en je dus het verhaal heel basic moet gaan vertellen.

Rondleidingen met militairen op het terrein blijft natuurlijk apart. Altijd even dat moment van reflectie bij het formele moment en de kranslegging.

En het schoolkind dat tussen de andere schoolkinderen, uit bravoure, gaat vragen of hij mee op de foto kan. Maar met de wetenschap dat deze, nog jonge generatie, mogelijk ooit ook hun leven gaan riskeren voor de vrijheid van anderen en zo kunnen eindigen als deze mannen en vrouwen die hier begraven liggen.

Een jong Hollands meisje

Ooit was er een adoptie van een graf door een jong Hollands meisje uit mijn dorp Heer. Zij had vriendschap gesloten met een US soldaat, die later in [Remagen](#) was gesneuveld. Mijn moeder had mij als kind er over verteld

Per toeval kreeg ik de originele adoptiedocumenten uit 1946 in handen. Het was tragisch om te lezen, dat de familie van de soldaat in Amerika er voor had gekozen om zijn lichaam terug te laten halen naar Amerika. Ze bleken toen niet op de hoogte van de adoptie van het graf van hun zoon door het jonge Hollandse meisje.

Trudy Beckers met Amerikaanse bezoekers

De jeugd met hun vragen en opmerkingen

Zoals die jongeman die een antwoord wilde op de vraag of er ook mensen lagen met een Islamitische achtergrond? Of dat je hen moest uitleggen over de inzet van de Afro-Amerikanen, die in die jaren door de Amerikanen niet als volwaardige burgers werden beschouwd.

En dat er ook volbloed Indianen liggen, en, neen die droegen toen al lang geen verentooi meer. En als je wijst op enkele gesneuvelden, die bekend werden door de serie 'Band of Brothers', neen, George Clooney ligt hier niet begraven.

Men probeert nu nog steeds om 'onbekende soldaten' te identificeren en een naam te geven en daarmee de familie te laten weten dat hij of zij is gevonden.

Mooie momenten zijn dat je na een lange zoektocht familieleden vindt van de door jou geadopteerde soldaat, 'jouw jongen'. Dat na een briefwisseling echter blijkt dat men niet wist dat er een oom in Margraten begraven lag.

Na een veel kortere zoektocht naar familie van 'mijn andere jongen', je 'overvallen' wordt door de mededeling dat zijn oudste zus en haar familie uit Amerika alsook familie uit Zweden overkomen voor 'Memorial Day'.

Het is toch heel anders als je tussen familie staat, voor een graf van een familielid, een Amerikaanse soldaat. Dat zijn zus, Nancy Hier-Heline (zie

onderaan), bijna 90, de Duitse pastoor nabij Koblenz nog wil gaan bedanken omdat hij haar broer een graf gegeven heeft ondanks het verbod van de Nazi's

Dat de aparte lay-out van het kerkhof (in een puntvorm) echt niets te doen heeft met Zuid-Limburg en een vlaai-punt! Dat de meneer die helemaal achteraan alleen ligt eigenlijk helemaal niet zo zielig is maar feitelijk heel belangrijk!

En dat tijdens dit bezoek door de 90 jarige zus aan het graf van haar broer, een Duitse vrouw zich aan haar voorstelt, die destijds als klein meisje zegt het lichaam van haar broer te hebben gevonden [!]. En dat deze Duitse vrouw zich afvraagt hoe ze ontvangen zal worden? Word ik niet (meer) gezien als vijand?

Men begrijpt het niet

Sowieso het besef tijdens deze, soms jarenlange, zoektochten alsook mijn verre reizen, dat het zo ongewoon blijkt dat de herinnering aan hen zo in leven gehouden wordt. Je vertelt, laat foto's zien en merkt dan dat men dit niet begrijpt. Dat er mensen zijn die om meerdere redenen, tot op heden, een graf willen adopteren, de gesneuvelden willen herdenken en het graf netjes willen onderhouden.

Het jochie

Het jochie dat tijdens een rondleiding krampachtig een Zeeman-plastic zak vasthoudt, hierin de vergeelde foto's van het graf dat door zijn oma geadopteerd was en die nog altijd op de schoorsteenmantel stonden. Na lang aandringen durfde hij deze te laten zien aan de superintendant destijds.

De omhelzing door [Marco Kroon](#) van Trudy Beckers 'dit kleine dappere oude vrouwtje, die aandacht kreeg zowel tijdens de plechtigheden, als in de kranten in Iowa en Nord Rhein Westfalen'.

Dat deze direct met het knulletje meeliep naar het graf... een kinderhandje in een grote-mensen-hand. Een lange man in een formele donkerblauwe jas naast een trots knulletje in spijkerbroek en jack.

Het jochie dat daarna naast me kwam lopen, trots vertellend dat hij veel van deze verhalen van zijn opa gehoord had. Dat was immers de zoon van [een zwarte Amerikaanse soldaat](#) die hier gevochten had en met zijn oma was getrouwd.....

Een Afro-Amerikaanse GI in Limburg. [Vechten voor andermans vrijheid.](#)

Dat was niet alleen zijn opa, maar toevallig ook gewoon mijn oud-straatgenoot, met wie ik door de jaren heen opgroeide in een dorpse sfeer en later collegiale

sfeer! Veel later pas hoorde ik de herinneringen van mijn moeder die een en ander toen bewust heeft meegemaakt.

Wat een kleine wereld als je dan met zijn kleinzoon over Margraten wandelt. Trots op zijn overgrootvader en opa, die toen zo'n moeilijke tijd doormaakten met een Afro-Amerikaan in de familie.

Zij die het hebben meegemaakt en nog vele verhalen kunnen vertellen

Een kruisje om mee te geven

En dan na het bezoek aan een graf men even naar je toe komt om te zeggen 'dankjewel, dat had ik nooit gedacht'. Het eerbetoon op het graf van [Wilma Vinsant](#) in de vorm van een klein mica-kruisje dat over haar graf hing.

Dat een veteraan, die rondom 'Memorial Day' altijd een week in Maastricht verbleef, wist te vertellen dat Wilma altijd een houten kruisje sneed om mee te geven aan herstelde soldaten die teruggingen naar het front [..].

Dode GI's in de sneeuw worden door medics op vrachtwagens geladen

Bodybags

Mijn vader vertelde mij ooit dat hij de Amerikaanse soldaten heeft zien wegrijden naar Remagen of terug naar de Ardennen en later de vrachtauto's langs hun huis terugzag keren met de bodybags met dode soldaten.

En dat de herinnering bij sommigen van zijn familieleden nog zo heftig zijn dat zij die naar Canada emigreerde zeggen nooit meer terug te willen keren naar hun geboortegrond omdat dat ze doet herinneren aan de bommen die vielen bij de Bevrijding in het nabijgelegen veld en dat ze onder de tafel moesten schuilen.

Stevig gearmde Amerikaanse veteranen

Ik herinner hun emoties tijdens het bezoek aan hun gesneuvelde kameraden, hun vermoeidheid versus hun doorzettingsvermogen: opgeven was er niet bij! Alles, tot de laatste minuut, de tickertape parade, het biertje op de Markt, het dansen in Wijck of in Valkenburg!

Stevig gearmd op de foto, niet alleen als kameraden maar ook om elkaar letterlijk en figuurlijk te steunen. Hun wil en bereidheid de verhalen te delen met iedereen die naar hen toekwam, hun Hollandse leeftijdsgenoot die hen kwam danken voor de Bevrijding.

Ook in het Amerikaans Leger werden toen de Afro-Amerikanen niet als volwaardige burgers beschouwd, al waren er al wel op het eind van de oorlog [eenheden bestaande uit alleen Afro-Amerikanen](#).

Zeker heb ik ook genoten van de meer formelere ontmoetingen, bijeenkomsten, lezingen en het kennismaken met mensen die je anders nooit ontmoet zou hebben. Dat aandacht en erkenning veel voor mensen kan betekenen, zoals de toegereikte hand van de destijds Amerikaanse ambassadeur Pete Hoekstra op Memorial Day. Die je herkende en je bedankte voor je inzet en meermaals de tijd voor je nam en zelfs koffie voor je haalde.

Dat hoge Amerikaanse militairen mee aanpakten en rolstoelen tilden, flesjes water aanreikten of zelfs 'gewoon' even goedendag zeiden of hun stoel aanboden... Weinigen zeiden iets, maar je zag de verwonderde uitdrukking op hun gezichten. De Rabbi en anderen die alle aandacht aan bijv. [Nancy Hier-Heline](#) en haar familie gaven.

Het doel

De herinnering in stand houden voor de volgende generaties, uit respect voor de generatie die er dadelijk als ooggetuige niet meer bij kan zijn.

De grotten in de Sint Pietersberg, waar in december 1944 de nachtmis werd gehouden

Email: trudy_beckers@hotmail.com
Zie: [Margraten zoals het begon](#)
Zie: [Facebook](#)